

Цю казку надаємо вам безкоштовно на сайті Ririro.com/uk. Наша місія - надати всім дітям у світі можливість безкоштовного доступу до різноманітних казок. Казки можна читати, завантажувати та роздруковувати онлайн, вони охоплюють широкий спектр тем, включаючи тварин, фантастику, науку, історію, різноманітні культури та багато іншого.

Підтримайте нашу місію, поширюючи наш сайт. Бажаємо вам приємного читання!

Ririro

УЯВА ВАЖЛИВІША, НІЖ ЗНАННЯ

Ririro

Казка про поросятко Бланда

Колись давно жила-була стара свиня на ім'я Тітонька Петтітос. У неї було вісім поросят: чотири поросятка-дівчинки, яких звали Хрестик, Сук, Йок-йок і Пляма, і чотири поросятка-хлопчики, яких звали Олександр, Свинка Бленд, Чин-Чин і Пеньок. У Пенька стався нещасний випадок з хвостом.

Вісім поросят мали дуже гарний апетит - "Так, так, так, так! Вони їдять і справді їдять!" - сказала тітонька Петтітос, з гордістю дивлячись на своїх малюків. Раптом пролунав переляканий вереск; Олександр протиснувся в обручі свинячого корита і застряг.

Ми з тіткою Петтітос витягли його за задні лапи.

Чин-чин був уже в ганьбі: сьогодні був день прання, а він з'їв шматок мила. І ось у кошику з чистим одягом ми знайшли ще одне брудне порося!" -

"Чух, чух, чух, хто це?" – буркнула тітонька Петтітос. Зараз усі свині рожеві або рожеві з чорними плямами, але це поросся було брудно-чорне; коли її занурили у діжку, вона виявилася Йок-Йок.

Я пішов на город; там я побачив, що Хрестик і Сук копають моркву. Я сам відшмагав їх і вивів за вуха. Хрестик хотіла мене вкусити.

"Тітонько Петтітос, тітонько Петтітос, ви гідна людина, але ваша сім'я погано вихована. Кожен з них потрапляв у халепу, окрім Плями та Поросятка Бленда".

"Так, так!" – зітхнула тітонька Петтітос. "І молока вони п'ють повні відра, доведеться мені заводити ще одну корову! Хороша маленька Плямка залишиться вдома, щоб виконувати хатню роботу; але інші повинні піти. Чотири поросятка-хлопчики і чотири поросятка-дівчинки – це забагато". "Так, так, так, так, – сказала тітонька Петтітос, – без них буде більше їжі".

Тож Чин-чин і Сук поїхали на тачці, а Пеньок, Йок-йок і Хрестик поїхали на візку.

А двоє інших поросят,
Поросятко Бланд і
Олександр, поїхали на
базар. Ми почистили їм
шерсть, завили хвостики,
вмили їхні маленькі
мордочки і попрощалися з
ними на подвір'ї.

Тітонька Петтітос витерла
очі великою кишеньковою
хустинкою, потім витерла
ніс Поросяті Бланду і пустила сльозу; потім витерла
ніс Олександрю і пустила сльозу; потім передала
хустинку Плямі. Тітонька Петтітос зітхнула,
похрюкала і звернулася до поросят—

"А тепер, Поросятко Бланд, синочку Бланд, ти
мушиш піти на базар. Візьми свого брата Олександра
за руку. Не забувайте про недільний одяг і не
забувайте висякатися, - (тітонька Петтітос знову
передала хустинку), - остерігайтеся пасток,
курників, сала і яєць; завжди ходіть на задніх
лапках". Поросятко Бланд, яке було спокійним
маленьким поросям, урочисто подивилося на матір;
по його щоці потекла сльоза.

Тітка Петтітос звернулася до іншого: "А тепер,
синку Олександрю, візьми мене за руку" - "Ві, ві, ві!"
- хихикнув Олександр, - "візьми за руку свого брата

Бланда, тобі треба йти на базар". Не забувай..." " Ві, ві, ві, ві!" - знову перебив Олександр. "Ти мене...", - сказала тітонька Петтітос.

"Слідкуй за дороговказами і віхами, не жуй оселедцеві кістки..." "І пам'ятай, - переконливо сказав я, - якщо ти одного разу перетнеш кордон округу, то вже не зможеш повернутися назад".

Олександр, ти не присутній. Ось дві ліцензії, що дозволяють двом свиням вийти на базар у Ланкаширі. Відвідайте, Олександр. Мені коштувало величезних зусиль отримати ці папери від поліцейського".

Порося Бланд слухав серйозно; Олександр був безнадійно нестабільним. Я поклав папери, для безпеки, в кишені їхніх жилетів; тітонька Петтітос дала кожному по маленькому згортку і вісім

м'ятних цукерок із відповідними моральними настановами в паперових папірцях. Потім вони рушили.

Поросятко Бланд і Олександр впевнено проїхали мілью;

принаймні Бланд. Олександр знову зробив дорогу вдвічі довшою, перестрибуючи з боку в бік. Він пританцьовував і щипав брата, співаючи

"Це поросятко пішло на базар, це поросятко залишилося вдома,

"Це порося з'їло трохи м'яса -

Подивимось, що нам дали на вечерю, Поросятко!"

Поросятко Бланд і Олександр сіли і розв'язали свої вузлики. Олександр миттю з'їв свій обід; він уже з'їв усі свої м'ятні цукерки - "Дай мені, будь ласка, одну з твоїх, Бланд?" "Але я хочу зберегти їх на

випадок надзвичайних ситуацій", - з сумнівом відповів Бланд. Олександр розреготався. Потім він уколів Бланда шпилькою, що скріплювала його папірці; коли той дав йому ляпаса, він упустив шпильку і спробував узяти шпильку Бланда, і папірці переплуталися. Бланд

зробив Олександрові зауваження.

Але незабаром вони знову помирилися і побігли разом, співаючи

"Том, син Тома-трубача, вкрав свиню і побіг геть! Але все, що він міг зіграти, було "За пагорбами і далеко!"

"Що це, панове? Вкрали свиню? Де ваші права?" - запитав поліцейський. Вони майже наштовхнулися на нього за поворотом. Поросся Бланд витягнув свій папірець; Олександр, намацавши його, простягнув щось пошарпане—

" 2,5 кілограмів цукерок за три франки" - "Що це? Це що, не ліцензія?" Ніс Олександра помітно подовжився, він розгубився. "У мене були, були, пане поліцейський!"

"Навряд чи без неї пустять. Я проїжджаю повз ферму. Можете піти зі мною." "А можна я теж повернуся?" - запитав Поросятко Бланд. "Не бачу причин, юний пане, ваш документ в порядку". Поросяті Бланду не подобалося йти самому, до того ж починав накрапати дощ. Але сперечатися з поліцією нерозумно; він дав

братові м'ятну цукерку і дивився йому вслід.

На завершення пригод Олександра до хати десь під час чаювання прибіг поліцейський, а слідом за ним – мокре, припишкле поросся. Я відправив Олександра до сусідів; він почувався досить добре, коли заспокоївся.

Поросся Бланд похмуро пішов далі сам; він підійшов до перехрестя доріг і вказівника: "До базару – 5 кілометрів", "Через пагорби – 4 кілометри", "До ферми Петтітос – 3 кілометри".

Поросятко Бланд був шокований, надії заночувати на базарі було мало, а завтра був ярмарок найманих робітників; було прикро думати, скільки часу було змарновано через легковажність Олександра.

Він замислено глянув уздовж дороги в бік пагорбів, а потім рушив, слухняно йдучи в інший бік, застібаючи плащ від дощу. Йому ніколи не хотілося їхати, та й сама думка про те, щоб стояти самому на переповненому базарі, щоб на нього витріщався, штовхав і наймав на роботу якийсь великий незнайомий фермер, була йому дуже неприємна— "Я хотів би мати маленький садок і вирощувати картоплю", – сказав Бланд.

Він засунув холодну руку в кишеню і намацав свій папірець, засунув іншу руку в іншу кишеню і намацав ще один папірець – Олександра! Поросятко заверещало, а потім несамовито побігло назад,

сподіваючись наздогнати
Олександра і
поліцейського.
Він звернув не туди -
кілька разів не туди - і
зовсім загубився.

Темніло, свистів вітер,
скрипіли дерева.
Поросятко Бланд
злякалося і закричало: " Ві,
ві, ві, ві! Я не можу знайти
дорогу додому!"

Через годину блукань він вийшов з лісу; крізь
хмари світив місяць, і Порося Бланд побачило нову
для нього землю.

Дорога перетинала болото; внизу розкинулася
широка долина з річкою, що мерехтіла в місячному
сяйві, а за нею - в туманній далині - лежали
пагорби.

Він побачив невеличку дерев'яну хатинку, пробрався
до неї і заліз всередину - "Боюся, що це курник,
але що я можу вдіяти?" - сказав Бланд, мокрий,
змерзлий і дуже втомлений.

"Бекон і яйця, бекон і яйця!" - кудкудакала курка
на сідалі.

"Пастка, пастка, пастка! Ку-ку-ку-ку!" - сварився
стривожений півник. "На базар, на базар! Джиг-

джиг-джиг!" -
кудкудакала
задумлива біла курка,
що сиділа поруч з
ним на сідалі.

Поросятко Бланд,
дуже стривожений,
вирішив вирушити на
світанку. Тим часом
він і кури заснули.

Менш ніж за годину їх усіх розбудили. Господар,
містер Пітер Томас Піперсон, прийшов з ліхтарем і
кошиком, щоб зловити шість курей, щоб вранці
віднести їх на базар.

Він схопив білу курку, що сиділа поруч з півнем, а
потім його погляд впав на Порося Бланда, що
сиділо в кутку. Він зробив єдине зауваження -
"Агов, ось ще одна!" - схопив Бланда за загривок і
кинув у кошик. Потім він кинув ще п'ять брудних
курей, що штовхалися і кудкудакали, зверху на
Бланда.

Кошик з шістьма курми і молодим поросям був не з
легких; його спускали з пагорба, нестійко, з
ривками. Поросятко, хоч і мало не подряпане,
примудрилося сховати папірці та м'ятні палички під
одягом.

Нарешті кошик впав на кухонну підлогу, кришка відкрилася, і Порося витягли назовні. Він подивився вгору, кліпаючи очима, і побачив образливо потворного літнього чоловіка, який посміхався від вуха до вуха.

"З цим щось не так", - сказав містер Піперсон, вивертаючи кишені поросяти навиворіт. Він відсунув кошик у куток, накинув на нього мішок, щоб кури не кричали, поставив на вогонь казанок і розшнурував черевики.

Порося Бланд присунув мідного табурета і сів на край, сором'язливо гриючи руки. Містер Піперсон стягнув черевик і кинув його на стіну в дальньому кінці кухні. Почувся приглушений шум - "Замовкни!" - сказав містер Піперсон. Порося Бланд зігрів руки і подивився на нього.

Містер Піперсон стягнув другий чобіт і кинув його слідом за першим, знову почувся цікавий шум - "Тихіше, гаразд?" - сказав містер Піперсон. Поросятко Бланд сиділо на самому краєчку мідного стільця.

Містер Піперсон дістав зі скрині їжу і зварив кашу, і Бланду здалося, що хтось у дальньому кінці кухні проявляє пригнічений інтерес до приготування їжі, але він був надто голодний, щоб турбуватися через звуки.

Містер Піперсон налив три повні тарілки: одну для себе, другу для Бланда, а третю – подивившись на Бланда – з великою штовханиною прибрав геть і замкнув на ключ. Поросятко Бланд з'їв свою вечерю непомітно.

Після вечері містер Піперсон переглянув журнал і помацав ребра Поросяти; було вже надто пізно для в'ялення бекону, і він був незадоволений своєю їжею. До того ж, кури бачили це поросся.

Він подивився на маленькі рештки шматка, а потім нерішуче подивився на Поросся. "Можеш спати на килимку", – сказав містер Пітер Томас Піперсон.

Поросся Бланд спав, як убитий. Вранці містер Піперсон зварив ще каші; погода була теплішою. Він подивився, скільки їжі залишилося в скрині, і виглядав незадоволеним – "Ти, мабуть, знову поїдеш далі?" – сказав він Бланду.

Перш ніж Поросятко встигло відповісти, від воріт почувся свист сусіда, який підвозив містера Піперсона та курей. Містер Піперсон поспішив вийти з кошиком, наказавши Бланду зачинити за собою двері і не лізти в чужі справи; інакше "я

повернуся і здеру з тебе шкуру!" - пригрозив містер Піперсон.

Поросяткові спало на думку, що якби він теж попросив підвезти його, то, можливо, ще встиг би на базар.

Але він не довіряв Пітеру Томасу.

Поснідавши не поспішаючи, Бланд оглянув котедж, але все було замкнено. У відрі на задній кухні він знайшов картопляне лушпиння. Поросятко з'їло лушпиння і вимило у відрі тарілки з кашею. Він співав, поки працював—

"Том зі своєю сопілкою здійняв такий шум,
Він скликав усіх дівчаток і хлопчиків.

І всі вони побігли слухати, як він грає,
Через пагорби і далі!"

Раптом пролунав тоненький придушений голосок.

"За пагорбами і далеко-далеко,
Вітер зірве мій верхній вузол!"

Поросятко Бланд відклав тарілку, яку витирав, і прислухався.

Після довгої паузи Поросятко став навшпиньки і зазирнув у двері до кухні, але там нікого не було.

Після ще однієї паузи Поросятко підійшов до дверей замкненої шафи і понюхав у замкову щілину. Було досить тихо.

Після ще однієї довгої паузи Поросятко проштовхнув м'яту під двері. Її одразу ж затягло всередину.

Протягом дня Поросятко запхав усі шість м'ятних паличок, що залишилися у нього в запасі.

Коли містер Піперсон повернувся, він побачив, що Поросятко сидить перед каміном; він почистив вогнище і поставив казан кипіти; їжа була вже готова.

Містер Піперсон був дуже привітним; він ляснув Порося по спині, зварив багато каші і забув замкнути скриню з їжею. Він замкнув дверцята шафи, але не зачинив їх як слід. Він рано ліг спати і наказав Поросяткові ні в якому разі не турбувати його наступного дня до дванадцятої години. Поросятко Бланд сидів біля вогню і вечеряв. Раптом біля його ліктя заговорив тоненький голосок: "Мене звать Поросятко Віга. Зроби мені ще

каші, будь ласка!" Порося Бленд підскочив і озирнувся.

Поруч з ним, усміхаючись, стояла маленька чорна беркширська свинка. У неї були блискучі маленькі витрішкуваті очі, подвійне підборіддя і короткий кирпатий ніс.

Вона вказала на тарілку Поросяти; він поспішно віддав їй і побіг до скрині з їжею - "Як ти сюди потрапила?" - запитав Поросятко Бланд.

"Вкрали", - з набитим ротом відповіла Віга. Порося без докорів сумління

накинулося на їжу.

"Навіщо?" "Бекон, шинка", - весело відповіла вона.

"Чому ти не тікаєш?" - вигукнув переляканий Бланд.

"Я втечу після вечері", - рішуче сказала вона.

Порося Бланд зварив ще каші і сором'язливо спостерігав за нею.

Вона доїла другу тарілку, підвелася й озирнулася, ніби збиралася йти.

"Не можна йти в темряві", - сказав Поросятко Бланд.

Віга виглядала стурбованою.

"А ти знаєш дорогу при світлі дня?"

"Я знаю, що з пагорбів на тому березі річки можна побачити цей маленький білий будиночок. Куди ти йдеш?"

"На ринок, у мене є два документи на свиней. Я міг би відвести вас до мосту, якщо ви не заперечуєте", - сказав Поросятко, дуже збентежений, і сів на краєчок свого мідного табурета. Віга була така вдячна, і вона задавала так багато запитань, що Поросяті Бланду стало соромно.

Йому довелося заплющити очі і прикинутися сплячим. Тоді Віга притихла, і в кімнаті запахло м'ятою.

"Я думав, ти їх вже з'їла?" - сказав Порося, раптово прокинувшись.

"Тільки по кутах", - відповіла Віга, з цікавістю вивчаючи ці настрої при світлі каміна.

"Краще не треба, він може відчути запах через стелю", - сказав стривожений Порося.

Віга поклала липкі м'ятні цукерки назад до кишені;

"Заспівай що-небудь", - попросила вона.

"Пробач мені. . . У мене болять зуби", - занепокоєно промовило поросятко.

"Тоді я заспіваю, - відповіла Віга, - Ти не будеш заперечувати, якщо я скажу " ідді тіддіті"? Я забула деякі слова".

Поросятко Бланд не заперечував; він сидів з напівзаплющеними очима і спостерігав за нею. Вона мотала головою і розгойдувалася, плескаючи в долоні і співаючи солоденьким хрюкаючим голосочком "Жила-була стара смішна свиня, а в неї було троє поросят;

"А поросята казали: "Хрю-хрю-хрю!".

Вона успішно проспівала три-чотири куплети, тільки на кожному куплеті її голова кивала трохи нижче, а маленькі блискучі оченята заплющувалися

-

"Ті три поросятка вирости великими і худими, вони могли б бути дуже добрими;

" Але чомусь вони не могли сказати "хрю-хрю-хрю!" і не могли сказати " ві-ві-ві-ві!".

" Але чомусь вони не могли сказати—"

Голова Віги хиталася все нижче й нижче, аж поки не перекотилася на кругленький клубочок, що міцно спав на килимку біля вогнища.

Поросятко Бланд, ставши навщпиньки, накрив її ковдрою.

Сам він боявся заснути і решту ночі сидів, прислухаючись до цвірінькання цвіркунів і хропіння містера Піперсона над головою.

Рано-вранці, між темрявою і денним світлом, Поросятко зав'язав свій маленький згорток і розбудив Вігу. Вона була схвильована і напівналякана. "Але ж темно! Як ми знайдемо дорогу?"

"Півень прокукурікав, треба йти, поки не вибігли кури, а то вони можуть покликати містера Піперсона".

Віга знову сіла і почала плакати.

"Відійди, Віга, побачимо, коли звикнемо. Ходімо! Я чую, як вони кудкудакають!"

Поросятко ніколи в житті не казав курям "ш-ш-ш!", бо був миролюбним, а ще він пам'ятав про кошик. Він тихенько відчинив двері будинку і зачинив їх за ними. Саду не було; все, що було по сусідству з будинком містера Піперсона, було подряпане птахами. Вони, тримаючись за руки, вислизнули через неприбране поле до дороги.

Коли вони перетинали болото, сонце встало, заливаючи сліпучим світлом вершини пагорбів.

Сонячні промені спускалися схилами в тихі зелені долини, де в городах і садах притулилися маленькі білі хатинки.

"Це Вестморленд", - сказала Віга. Вона відпустила руку Поросяти і почала танцювати, співаючи

"Том, син Тома-сопілкаря, вкрав порося і побіг геть! Але все, що він міг зіграти, було "За пагорбами і далеко!"

"Ходімо, Віга, мусимо дістатися до мосту, поки люди не почали галасувати." "Чому ти хочеш йти на базар, Порося?" - запитала Віга. "Я не хочу, я хочу вирощувати картоплю". "Хочеш м'яту?" - запитала Віга. Порося Бланд рішуче відмовився. " У тебе болять зуби?" - запитала Віга. Поросятко Бланд хрюкнуло.

Віга з'їла м'яту і перейшла на протилежний бік дороги. "Віга! Ховайся під стіною, там чоловік землю копає". Віга перейшла; вони поспішили вниз по пагорбу до кордону округу.

Раптом Поросятко зупинився; він почув колеса. Повільно піднімаючись по дорозі, під ними їхав віз торговця. Віжки ляскали на спині коня; бакалійник читав газету.

"Вийми м'яту з рота, Віга, нам, можливо, доведеться бігти. Не кажи ні слова. Довірся мені. І якнайшвидше до мосту!" - сказав бідолашний Порося, ледь не плачучи. Він почав страшенно кульгати, тримаючись за руку Віги.

Бакалійник, зосереджений на своїй газеті, міг би пройти повз них, якби його кінь не злякався і не заіржав. Він потягнув візок навхрест і стиснув батіг. " Здоров? Куди ви їдете?" - Бланд витріщився на нього порожнім поглядом.

"Ти глухий? Ти йдеш на базар?" Порося повільно кивнуло головою.

"Я так і думав. Це було вчора. Покажіть мені ваші права."

Поросятко дивилося на відірваний задній черевик бакалійника, який підняв камінь.

Бакалійник змахнув батоном - "Документи? Ліцензія для свиней?" Порося обмацало всі кишені і витягнуло папери. Продавець прочитав їх, але все одно залишився незадоволеним. "Ця свиня - молода пані, її звать Олександра?" Віга відкрила рота і знову закрила його, порося закашлялося.

Бакалійник провів пальцем по стовпчику оголошень у своїй газеті - "Загублена, вкрадена або заблукала, винагорода десять шилінгів"; він підозріло подивився на Вігу. Потім він встав і свиснув пастуху.

"Почекай тут, а я поїду далі і поговорю з ним", - сказав бакалійник, збираючи віжки. Він знав, що свині дуже слизькі, але ж така кульгава свиня ніколи не зможе побігти!

"Ще ні, Віго, він озирнеться". Бакалійник так і зробив; він бачив двох свиней, що стояли, не рухаючись, посеред дороги. Потім він подивився на копита свого коня - той теж кульгав; йому знадобився деякий час, щоб вибити камінь після того, як він дістався до орача.

"Зараз, Віго, зараз!" - сказав Порося Бланд.

Ніколи ще свині не бігали так, як ці! Вони мчали, верещали і кидалися вниз з довгого білого пагорба до мосту. Спіднички маленької товстої Віги тріпотіли, а її ноги тупотіли, тупотіли, тупотіли, коли вона бігла і стрибала.

Вони бігли, і бігли, і бігли, і бігли з пагорба, і бігли короткою дорогою по рівній зеленій траві внизу, між галькою та чагарниками.

Вони прибігли до річки, вони прибігли до мосту – вони перейшли його, тримаючись за руки а там, за пагорбами, вдалині, вона танцювала з Поросям Бландом!